

5717

„DEN SORTE DRØM“

Fotorama-Kunstoffilm

af

P. Urban Gad

Hovedrollen, Manege-Primadonnaen
Stella, udføres af vor verdensberømte
Landsmandinde, Frk.

Asta Nielsen

De to Rivaler:

Johan Greve von Waldberg

Vald. Psilander

Hof-Juveler A. Hirsch

Gunnar Helsengreen

Afdelingernes Rækkefølge.

1. Cirkusgangen efter Nummeret „Den sorte Drøm“
2. Den fortryllende Primadonna Mlle Stella forlader Manegen.
3. Greve v. Waldberg og Juveler Hirsch præsenterer sig for den Skønne
4. Et Kærlighedsblik
5. Grevens Blomster
6. Hirsch kører hjem — rasende af Skinsyge; Greven venter
7. Unge Hjærter
8. I Maaneskinnet
9. Farvel
10. Nej — saa hastig kan de to ikke skilles
11. En ubuden Gæst
12. Afviste Tilmærmelser
13. Juveleren lover Stella et pragtfuldt Smykke
14. Juvelerens Attraa bringer ham til at forløbe sig
15. En forsvarlig Revselse
16. Hirsch kræver Satisfaktion
17. En Duel paa Kort
18. Spillets Lidenskab
19. Alt paa ét Kort
20. En Spillegæld paa 85,000 Mark
21. Virkelighedens dystre Alvor
22. Spillegæld er Æresgæld
23. Alle Udveje er stængede — kun én Redning er tilbage: Døden
24. Revolveren
25. Stella vrister Vaabnet fra ham.
26. Stella tager en skæbnesvanger Beslutning
27. Jeg ejer et kostbart Smykke. Sælg det, — og du er reddet.
Stella.
28. Besøget i Hirsch's Butik
29. Stellas frygtelige Gerning — for Kærlighedens Skyld
30. Spejlet forraadte hende
31. Stævnemødet i Parken; Greven faar Smykket
32. Hirsch triumferer: Nu er Stella i hans Vold
33. Kortets Indskrift: „I Nat Kl. 12“
34. Smykket sælges
35. Af Juvelhandleren modtager Hirsch en Erklæring, der er i høj Grad kompromitterende for Greven
36. Spillegælden betales tilbage
37. Greve v. Waldbergs Skinsyge. Han vil vide, hvor Stella agter sig hen
38. Klokken er 12
39. Hirsch venter sit Offer
40. Souper'en
41. Det kompromitterende Papir skal nu til at gøre sin Virkning
42. Stella stiller sine Betingelser
43. Hirsch staar ved sine Ønskers Maal
44. Et Pennestrøg — og Greve v. Waldbergs Navn er rønsset for enhver Plet
45. Stella gemmer det ændrede Dokument ved sit Bryst
46. En brutal „Elsker“
47. Greven kommer
48. „Stella — i Hirsch's Arme!“
49. Skuddet
50. Hun gav sit Liv for sin Elskers Ære

Mlle Stella, Manegens Primadonna, efter sit store Nummer — Aftenens clou.

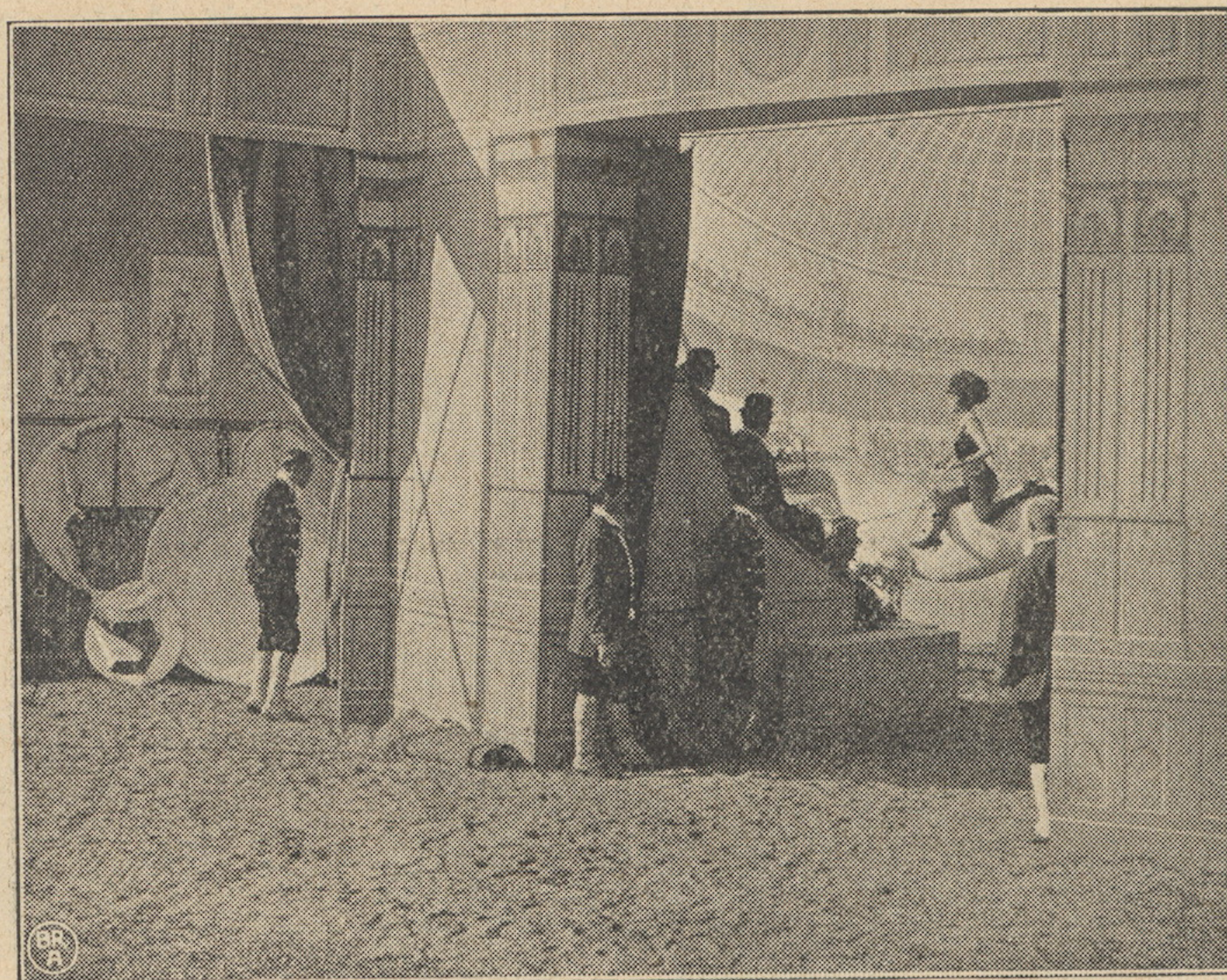
Cirkusnummeret „Den sorte Drøm“ — Aftenens blændende *clou* — er just til Ende. Mens Luften under det store Cirkusrum's vidtspændte Kuppel sættes i sitrende Bevægelse af de Tusinder af Hænder, som tilklapper „Drømmen“'s Personifikation, den sælsomt skønne Mademoiselle Stella, begejstret Bifald, rider hun, rank og stolt og yndefuld i sin ubestridelige Primadonna-Værdighed ud af Manegen, springer graciøst ned fra sin prægtige hvide Hest og staar nu dér paa Rundgangens grusede Grund, rede til at kaste den Kaabe, Paaklædersken rækker hende, over sit sorte Tricots flatterende Kølighed . . .

Da træder to Herrer — en *jeune élégant* og een, hvis graanende Haar og markerede Træk tydeligt fortæller om, at Livets Middagshøjde alt er passeret — hen imod hende, hver især søgende at fange Glimtet fra hendes vidunderlige Øjne. — Det er: den unge Greve Johan von Waldberg og den ansete og rige Forretningsmand Hof-Juveler Adolph Hirsch.

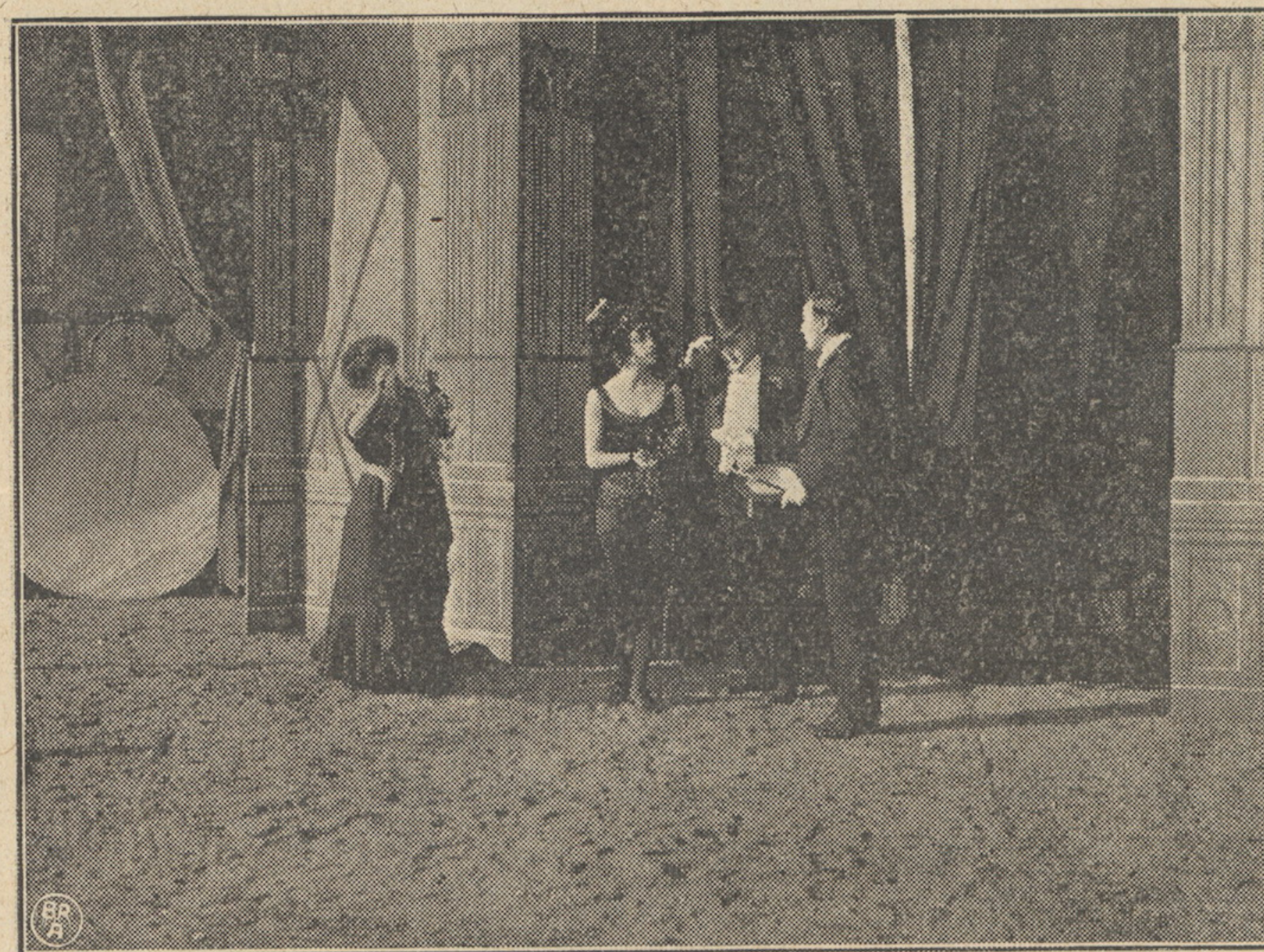
Begge de to ulasteligt klædte Gentlemen bærer kostbare Buketter, smagfuldt sammensatte af Aarstidens prægtigste Flora, og begge præsenterer denne duftende Hyldest — og samtidig sig selv — for den fortryllende Kvinde.

Og hun . . . med en Hovedbøjning, der er som et varsomt Kærtegn, takker hun for deres Gaver; hun køler sin hede Mund og sine glødende Kinder mod de duggede Blomsters Friskhed; saa hæver hun sit Blik og ser paa sine to Beundrere, og dette Blik — ja, kun et kort Sekund

dvæler det ved Grevens racefine Træk, men dette Nu er for ham som en dyb og rig Forjættelse — Medbejleren

Under Tusinders bragende Applaus.

To Beundrere: Hof-Juvelerer Hirsch og Grev v. Waldberg.

ved hans Side derimod bereder det en Skuffelse, der svier ondt i denne hensynsløse Kvindekenders tørre og heftige Sind.

Og Forjættelsen indløses. Endnu den samme Aften, medens Hirsch, rugende over sin krænkede Forfængeligheds skinskygt hævnerrige Tanker, kaster sig i sit Automobil og suser hjem til sin Bolig, følger den unge Adelsmand Manegens fremmede Fugl hjemad, og hun, som længst

Et dvælende Farvel.

troede sig blaseret og kold overfor Kærlighedens Illusioner, mærker med Forundring og med smærteblandet Jubel, hvorledes hun under Maanens fortryllede Straaler bæres ind i en øm og sart Stemning, som faar hende til at klynge sig i Hengivenhed og Inderlighed til den mandige Skikkelse ved hendes Side . . .

Mangen Mand har Mlle Stella paa sin Kunstnerbane set spændt for sin Triumfvogn. Men som Grev Johan var

ingen af dem. Og først nu forstaar hun, hvad Kærlighed er. Hun, den sorte Drøms virak-ombølgede Fremstiller-

Naar Kærligheden fødes.

I Opbruddets Øjeblik indfinder sig en ubuden Gæst.

inde, — hun føler sig nu vugget paa Livet og Lykkens lyse Drømme, og der sluttet mellem disse to Unge en

fast og usvigelig Pagt, som bliver deres Tilværelses rige og lødige Indhold.

Men Hirsch har ikke glemt den Tort, han maatte lide. En Kvinde, som ikke kan erobres — fristes — købes, om saa skal være! Nej, den Tanke hører, efter denne

Afvist Kurmageri.

Kynikers Erfaring, kun hjemme i Fablernes Verden. Og Juveleren giver ikke op; han kredser om Stella, fast besluttet paa, at hun skal blive hans . . .

En Nat efter Forestillingen, da Mlle Stella og en Kreds af hendes Veninder og Venner — hvoriblandt først og fremmest hendes Elsker, Greven — er samlede i festligt Lag, indfinder sig pludselig en ubuden Gæst: det er Hirsch.

Hun viser ham ikke Døren, men den isnende Kulde, so n fra hende slaar ham i Møde, fortæller ham tydeligere end Ord, at han kun er taalt; mere og mere klart ser han under dette Samvær, hvordan hun kun har Øjne og Øren for Greven; intet lader Hirsch uforsøgt: han vil lokke Stella ved Tilbud om fyrstelige Gaver — Brillanternes Lynpragt for hendes Kærlighed! — men forgæves . . . Da syder

Greven kommer just i den rette Stund.

hans Blod i Lidenskab og Had og Harme. I et Øjeblik, hvor han er ene med hende, kaster han sig over hende med ubændige Kys. Men i samme Nu slynges han til Side og kastes i Gulvet af en fast og jærnhaard Haand: Grev v. Waldberg er det, som frier sin Elskede ud af hans brutale Omfavnelser.

Satisfaktion! Dette blod-svangre Ord dirrer i Luften, og en Duel synes uafvendelig. Og den kommer. Men hvilken Duel? hvilke Vaaben? — Spillebordet bliver denne Tve-kamps Arena, Kortene træder i de krydsede Klingers Sted, og Indsatsen — bliver ikke det røde Blod, men det røde Guld.

Medens de øvrige Gæster i Feberspænding følger denne ejendommelige Styrkeprøve, spinder Hirsch med djævelsk Energi Rivalen stadig uhjælpeligere ind i sine kolde Beregningers ubrydelige Net. Og da „Duellen“ er

til Ende, da er Grev v. Waldberg en slagen Mand: alt, hvad han ejede, har han tabt til sin triumferende Modstander og desuden — paa Æresord — 85,000 Mark, „at betale inden 24 Timer“!

Fortvivlet knækker Greven sammen; saa snart Spillet overmenneskelige Spænding er forbi, ser han den graa og kolde Virkelighed, som den er: at han maa dø, maa ende

En Duel paa Kort.

sit Liv med en Kugle — — ellers vil han, Adelsmanden, staa brændemærket som en æreløs Stodder, der svigter sit givne Ord.

Men Stellas Kærlighed vil det anderledes. Han er ikke sit eget Livs Selvhersker — hun, der elsker ham saa højt, saa trofast, saa blindt, hun vil, at han skal leve! Revolveren, som han allerede har ladt, vrister hun fra ham — Elskov giver hende Mands Styrke og Villiekraft — og saa vover hun det store, det skæbnesvangre Spring, Springet hinsides godt og ondt.

I hastigt nedskrevne Linjer meddeler hun sin Elsker, at hun ejer et værdifuldt Smykke, som vil kunne sælges for en Sum, der er tilstrækkelig stor til at udlette den Spillegæld, som truer hans Liv og deres fælles Lykke.

Besidder hun da virkelig en saadan Kostbarhed?

Nej — og dog: Jo! „Har ikke Hirsch“ (saaledes hamrer Tankerne i hendes ophedede Hjerne) „har ikke denne lumpne Geschäftsmand Gang paa Gang bestormet mig med Tilbud om en kostelig Gave? Til denne Dag afviste jeg hans pralende Gavmildhed — men nu er Timen kommen . . .“

Og hun iler til Hirsch's Butik.

Blandt Guld og ædle Stene.

Men Hirsch viser sig absolut ikke fra den rundhaandede Side. Nu, da hun vil tage ham paa Ordet, er det kun smaat bevendt med hans Gavmildhed. Gudbevares — en Souvenir skænker han hende gerne: Der er nu f. Eks. den Ring dér . . . er den ikke nydelig?

Jo, nydelig — men dens Værdi (det konstaterer Stella øjeblikkelig) overstiger ikke 500 Mark, og hun skal bruge Tusinder og atter Tusinder!

Da — stjæler hun. Hun tilegner sig, imens Hirsch et Øjeblik vender sig bort, et kostbart, kostbart Smykke. Se saa — nu, véd hun, er den Mand, hun elsker, reddet! Ske saa iøvrigt, hvad der vil!

Hun gaar. Lidet aner hun, at Hirsch i et Spejl har iagttaget hendes dristige Kup, og at han nu — uset — følger efter hende. I et afsides Hjørne af en Park har hun

sat Greven Stævne, og her overrækker hun ham Smykket. Glad iler han bort for straks at gøre det i Penge — men næppe er Mlle Stella bleven ene, før Hirsch staar foran hende med diabolisk Skadefryd lejret i alle sine Træk.

Blodet stivner i hendes Aarer; hun forstaar jo straks, med eet Slag, at hun er i denne Mands Vold. . . Der er ingen Vej udenom! Viljeløst maa hun underkaste sig hans

Spejlet!!

kyniske Attraa — eller Johan von Waldberg vil blive stemplet som meddelagtig i Forbrydelsen!

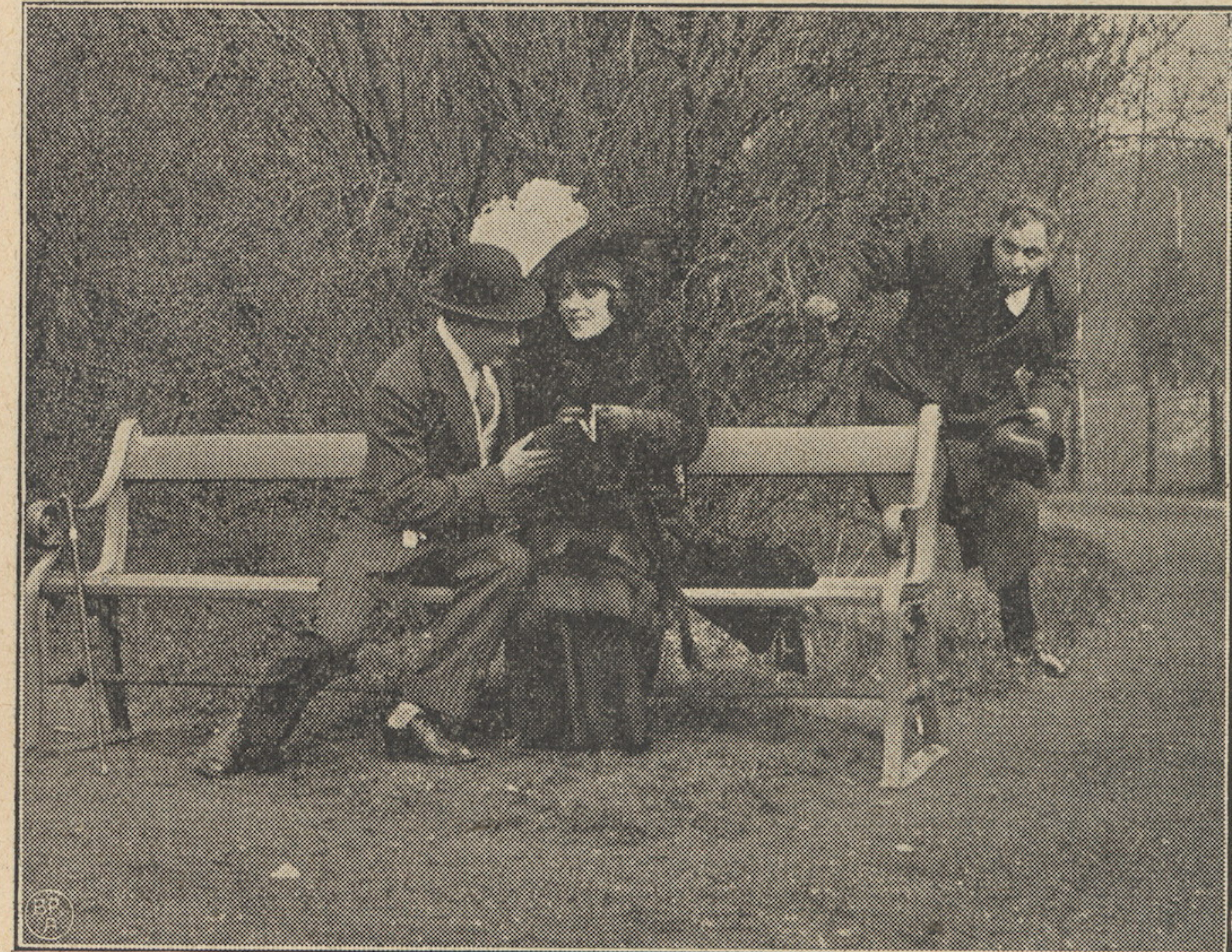
Hirsch smeder, mens Jærnet er varmt. Da han slipper sit Tag i Stellas Arm og byder hende et ironisk Farvel, overrækker han hende sit Kort, paa hvilket han skriver de Ord — hun læser dem, som indeholdt de hendes Dødsdom! —: I Nat Kl. 12.

Tilintetgjort vakler hun hjemad. Hirsch skynder sig nu efter Greven; det koster ham kun liden Møje at forevise sig om, at den unge Mand sælger Smykket hos Juvelhandler-Firmaet „Mayer & Barstein“ — og aldrig saa snart har denne Forretnings Dør lukket sig efter den nu med Kontanter forsynede Greve, før Hirsch aflægger Firmaets Chef en Visit og opnaar at faa en Erklæring i Hænde, hvori det med klare og utvetydige Ord fastslaas, at „Grev

von Waldberg Dags Dato har solgt et Smykke, som er stjaalet fra Hof-Juveler A. Hirsch!“

Endnusaamme Eftermiddag betaler Greven sin Spillegælds Tusinder til sin Rival, uden at — selvfølgelig! — denne med en Stavelse eller en Mine røber sin kostelige Viden.

Men om Natten, da Klokken har slaaet de fatale 12 Slag, og Mlle Stella — lidende som et Offer, der føres til

Stella giver sin Elsker det kostbare Smykke.

Slagtebænken, men tindrende skøn i sin Lidelse — har indfundet sig i Hirsch's Hjem, lystrende sin Bøddels uforsonlige Befaling, da rykker Juveléren frem med det kompromitterende Papir.

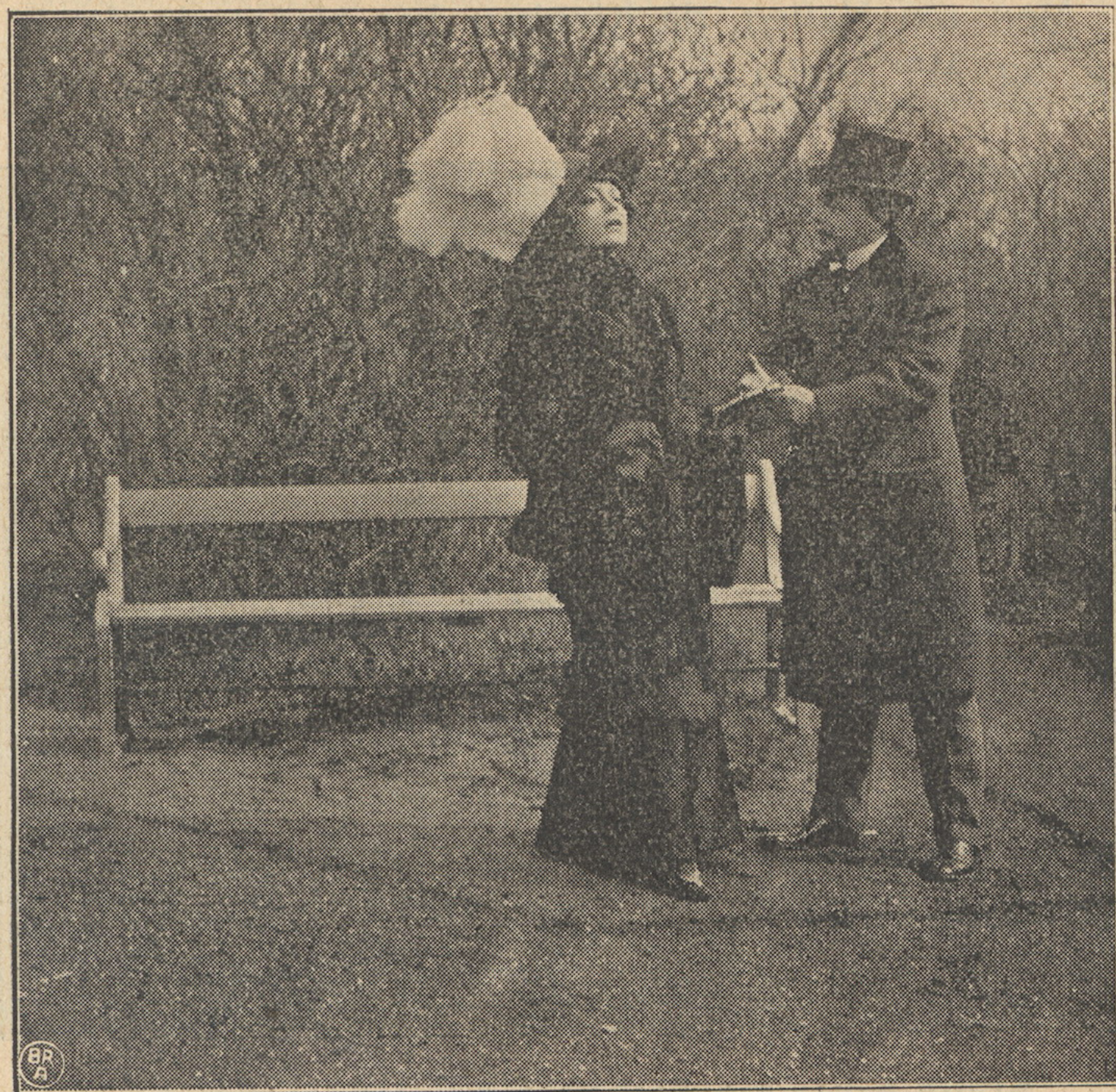
Og saaledes som Stimanden brøler sit „Pengene eller Livet!“ til den ulykkelige Vejfarende, som han overfalder i den øde, vildsomme Skov — saaledes slynger Hirsch nu sin skamløse Trusel i Ansigtet paa den ulykkelige Kvinde:

„Bliv min — eller dette Dokument overgives i Politiets Hænder!“

Da farer som et Lyn den Tanke gennem Stellas fortvivlede, forstumlede Hjerne:

Min Elsker skal frelses — han maa frelses!

Med Anspændelse af hele sit Væsens Energi tvinger hun sig til at forhandle med Slyngelen, i hvis Magt hun er hildet. Hun vil — siger hun — tilhøre ham, saafremt han vil give dette Papir en Vedtegning, der annullerer den fældende Anklage, som dets Indhold rejser imod Greven.

„Nu er De i min Magt, Frk. Stella!“

Med lysten Fryd griber Hirsch da Pennen — tilføjer i Hast de forlangte Ord, som renser Grev von Waldberg fra enhver Skygge af Mistanke.

Stella faar Dokumentet, gemmer det ved sit Bryst. . .

Og saa! Købesummen er betalt, nu er det paa Tide, at „Varen“ . . .

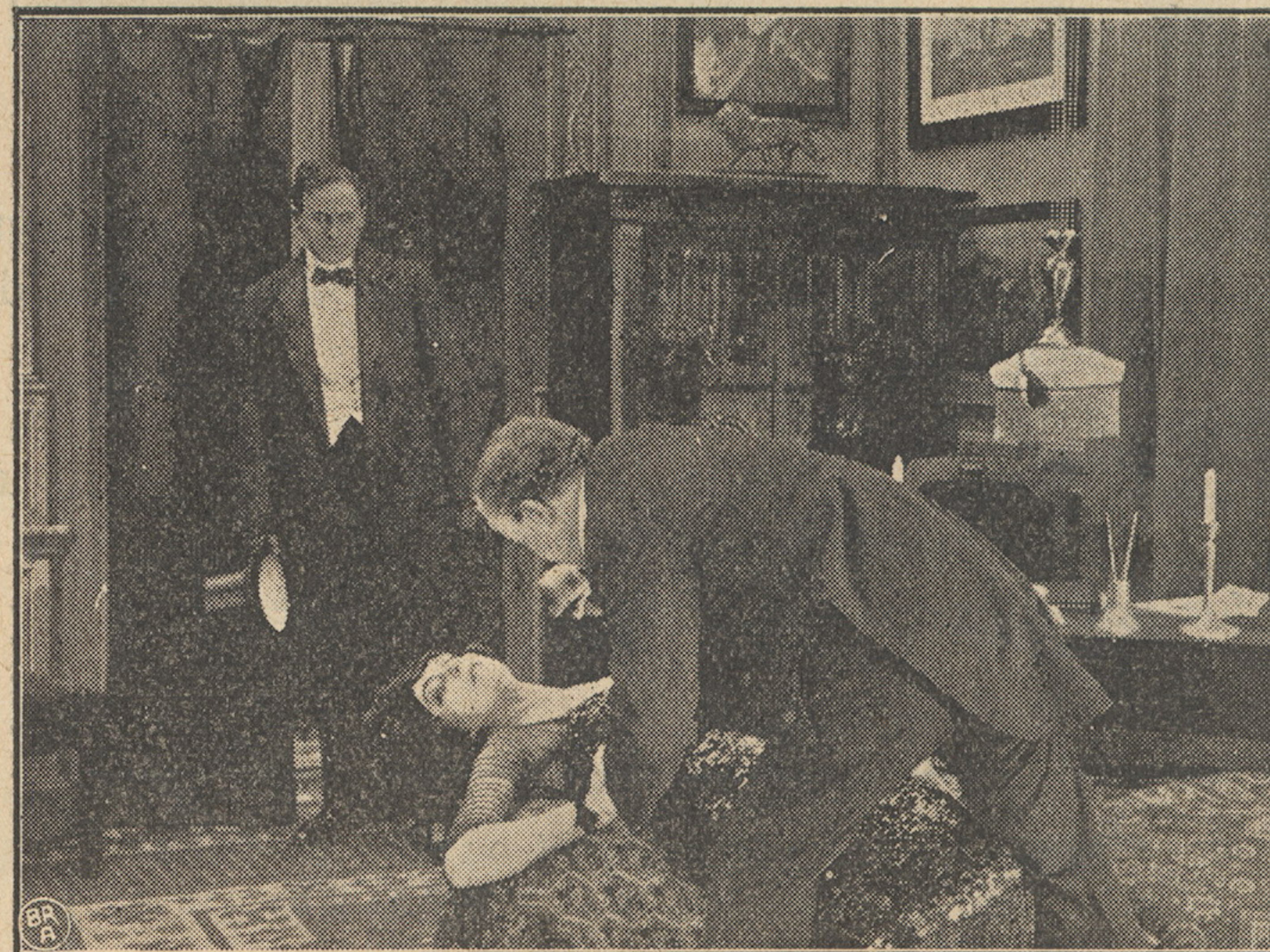
Men Hirsch og hun er ikke længer ene i Stuen. Ind styrter — Grev von Waldberg!

Allerede om Aftenen anede det ham, at Stella — hun, paa hvis trofaste Kærlighed han stolede saa blindt, saa trygt — omgikkes med Tanker, hvis Veje ikke var hans. I sin glødende Skinsyge udspionerede han hendes Færden — fulgte hendes Spor her til Rivalens Dør —

— Og nu staar han, ude af sig selv, foran disse to, ser hende i hans Arme, og med et Skrig af Smerte og

Æresgælden afvikles.

Et Offer.

Raseri farer han ind imod hende. En Revolver blinker i hans Haand — et Skud smælder, og Stella styrter om paa

19684

DDF

Gulvets bløde Tæppe, dødelig ramt i sit varme, opofrende Hjerte.

Med svigtende Haand famler hun ved sit skønne Bryst — og se: frem drager hun det saa uendelig dyrekøbte Dokument og rækker det til sin Elsker.

Dødens Punktum.

Hendes røde Blod risler ned ad det; den dræbende Kugle har gennemboret det; men Grev Johan kan dog læse dets Indhold. . .

For sent! For sent!

„Aah, Stella — Stella!“ Og sønderknust bøjer en ung fortvivlet Mand sig ned over den tapre Kvinde, der gav sit Liv for ham, for hans Ære og for deres Kærlighed.

Filmen saavel som dens Plakat- og Program-**Tekst** o. a. lign. Materiale ejes med absolut Eneret af

A|s Fotorama,

Aarhus — København — Kristiania.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.

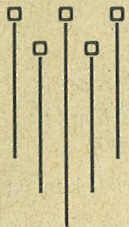

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

Sotre drøm, Den

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

„DEN SORTE DRØM“

Fotorama-Kunstfilm
af
P. Urban Gad

Hovedrollen, Manege-Primadonnaen
Stella, udføres af vor verdensberømte
Landsmandinde, Frk.

Asta Nielsen

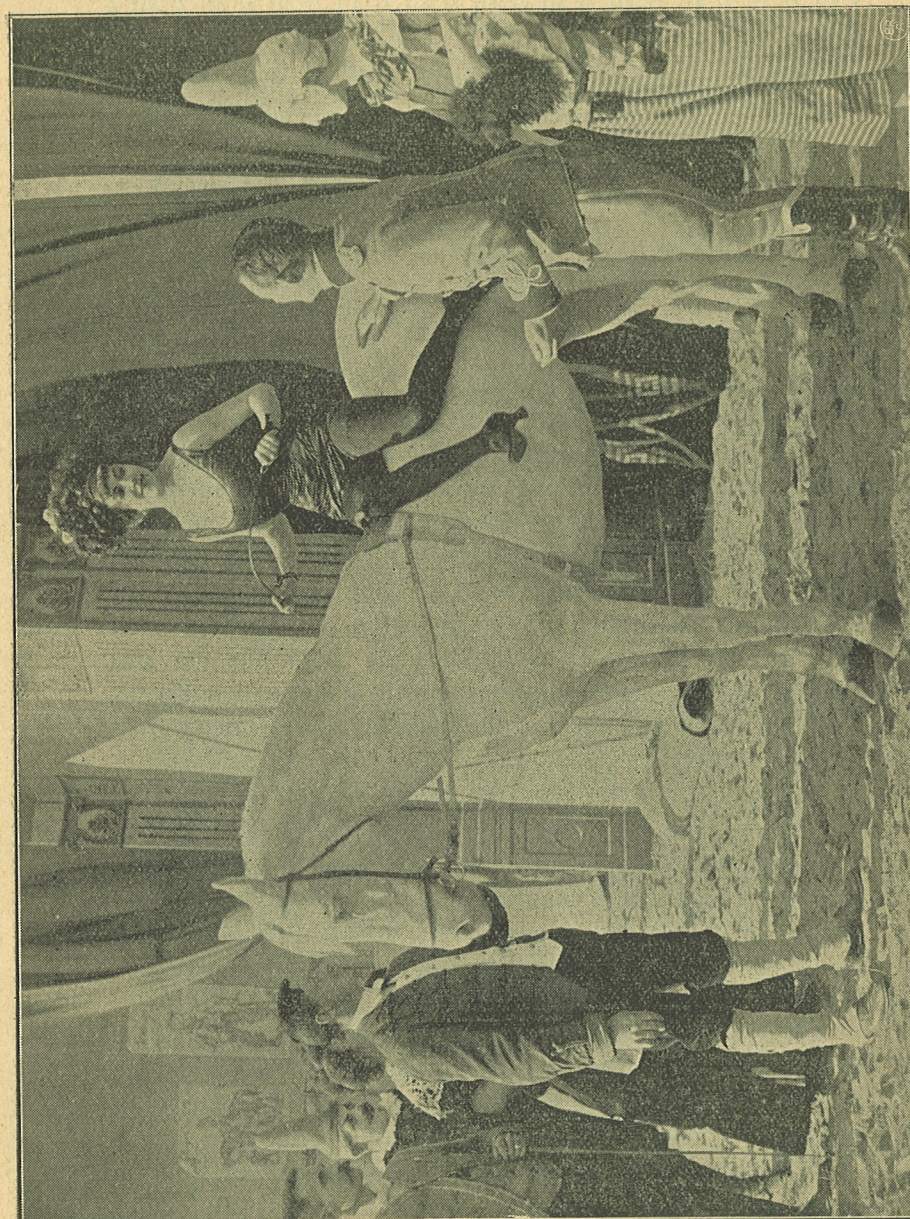
De to Rivaler:

Johan Greve von Waldberg
Vald. Psilander

Hof-Juveler A. Hirsch
Gunnar Helsingreen

Afdelingernes Rækkefølge.

1. Cirkusgangen efter Nummeret „Den sorte Drøm“
2. Den fortryllende Primadonna Mlle Stella forlader Manegen.
3. Grev v. Waldberg og Juveler Hirsch præsenterer sig for den Skønne
4. Et Kærlighedsblik
5. Grevens Blomster
6. Hirsch kører hjem — rasende af Skinsyge; Greven venter
7. Unge Hjærter
8. I Maaneskinnet
9. Farvel
10. Nej — saa hastig kan de to ikke skilles
11. En ubuden Gæst
12. Afviste Tilnærmelser
13. Juveleren lover Stella et pragtfuldt Smykke
14. Juvelerens Attraa bringer ham til at forløbe sig
15. En forsvarlig Revselse
16. Hirsch kræver Satisfaktion
17. En Duel paa Kort
18. Spillet's Lidenskab
19. Alt paa ét Kort
20. En Spillegæld paa 85,000 Mark
21. Virkelighedens dystre Alvor
22. Spillegæld er Æresgæld
23. Alle Udveje er stængede — kun én Redning er tilbage: Døden
24. Revolveren
25. Stella vrister Vaabnet fra ham.
26. Stella tager en skæbnesvanger Beslutning
27. Jeg ejer et kostbart Smykke. Sælg det, — og du er reddet.
Stella.
28. Besøget i Hirsch's Butik
29. Stellas frygtelige Gerning — for Kærlighedens Skyld
30. Spejlet forraadte hende
31. Stævnemødet i Parken; Greven faar Smykket
32. Hirsch triumferer: Nu er Stella i hans Vold
33. Kortets Indskrift: „I Nat Kl. 12“
34. Smykket sælges
35. Af Juvelhandleren modtager Hirsch en Erklæring, der er i høj Grad kompromitterende for Greven
36. Spillegælden betaales tilbage
37. Grev v. Waldbergs Skinsyge. Han vil vide, hvor Stella agter sig hen
38. Klokken er 12
39. Hirsch venter sit Offer
40. Souper'en
41. Det kompromitterende Papir skal nu til at gøre sin Virkning
42. Stella stiller sine Betingelser
43. Hirsch staar ved sine Ønskers Maal
44. Et Pennestrøg — og Grev v. Waldbergs Navn er rensset for enhver Plet
45. Stella gemmer det ændrede Dokument ved sit Bryst
46. En brutal „Elsker“
47. Greven kommer
48. „Stella — i Hirsch's Arme!“
49. Skuddet
50. Hun gav sit Liv for sin Elskers Ære

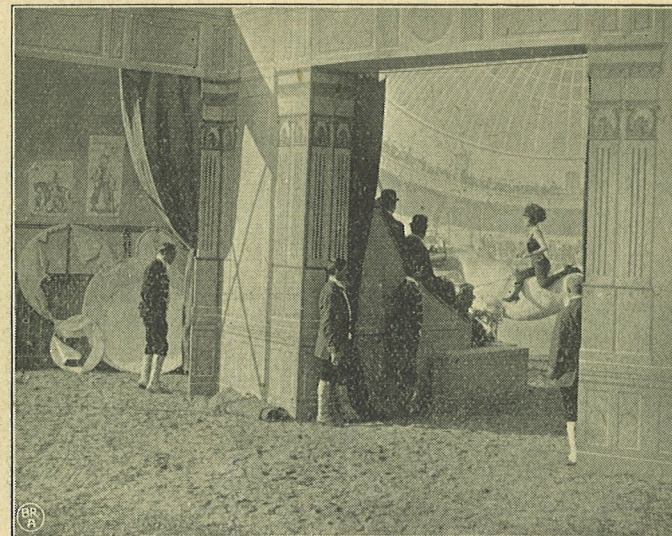
Cirkusnummeret „Den sorte Drøm“ — Aftenens blændende *clou* — er just til Ende. Mens Luften under det store Cirkusrum's vidtspændte Kuppel sættes i sitrende Bevægelse af de Tusinder af Hænder, som tilklapper „Drømmen“'s Personifikation, den sælsomt skønne Mademoiselle Stella, begejstret Bifald, rider hun, rank og stolt og yndefuld i sin ubestridelige Primadonna-Værdighed ud af Manegen, springer graciøst ned fra sin prægtige hvide Hest og staar nu dér paa Rundgangens grusede Grund, rede til at kaste den Kaabe, Paaklædersken rækker hende, over sit sorte Tricots flatterende Kølighed . . .

Da træder to Herrer — en *jeune élégant* og een, hvis graanende Haar og markerede Træk tydeligt fortæller om, at Livets Middagshøjde alt er passeret — hen imod hende, hver især søgende at fange Glimtet fra hendes vidunderlige Øjne. — Det er: den unge Greve Johan von Waldberg og den ansete og rige Forretningsmand Hof-Juveler Adolph Hirsch.

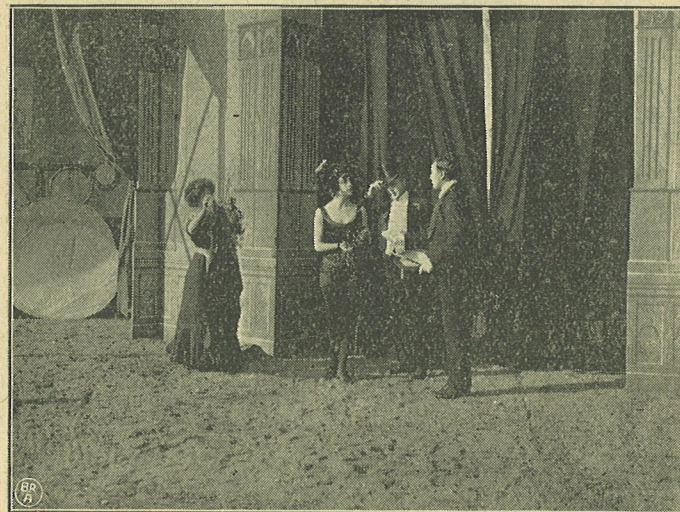
Begge de to ulasteligt klædte Gentlemen bærer kostbare Buketter, smagfuldt sammensatte af Aarstidens prægtigste Flora, og begge præsenterer denne duftende Hyldest — og samtidig sig selv — for den fortryllende Kvinde.

Og hun . . . med en Hovedbøjning, der er som et varsomt Kærtegn, takker hun for deres Gaver; hun køler sin hede Mund og sine glødende Kinder mod de duggede Blomsters Friskhed; saa hæver hun sit Blik og ser paa sine to Beundrere, og dette Blik — ja, kun et kort Sekund

dvæler det ved Grevens racefine Træk, men dette Nu er for ham som en dyb og rig Forjættelse — Medbejleren

Under Tusinders bragende Applaus.

To Beundrere: Hof-Juvelerer Hirsch og Grev v. Waldberg.

ved hans Side derimod bereder det en Skuffelse, der svier ondt i denne hensynsløse Kvindekenders tørre og heftige Sind.

Og Forjættelsen indløses. Endnu den samme Aften, medens Hirsch, rugende over sin krænkede Forfængeligheds skinsygt hævnerrige Tanker, kaster sig i sit Automobil og suser hjem til sin Bolig, følger den unge Adelsmand Manegens fremmede Fugl hjemad, og hun, som længst

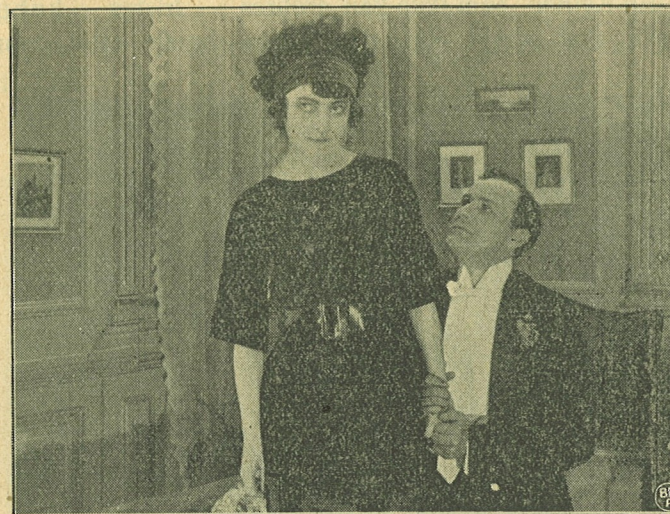

Et dvælende Farvel.

troede sig blaseret og kold overfor Kærlighedens Illusioner, mærker med Forundring og med smærteblandet Jubel, hvorledes hun under Maanens fortryllede Straaler bæres ind i en øm og sart Stemning, som faar hende til at klynge sig i Hengivenhed og Inderlighed til den mandige Skikkelse ved hendes Side . . .

Mangen Mand har Mlle Stella paa sin Kunstnerbane set spændt for sin Triumfvogn. Men som Grev Johan var

ingen af dem. Og først nu forstaar hun, hvad Kærlighed er. Hun, den sorte Drøms virak-ombølgede Fremstiller-

Naar Kærligheden fødes.

I Opbruddets Øjeblik indfinder sig en ubuden Gæst.

inde, — hun føler sig nu vugget paa Livet og Lykkens lyse Drømme, og der sluttet mellem disse to Unge en

fast og usvigelig Pagt, som bliver deres Tilværelses rige og lødige Indhold.

Men Hirsch har ikke glemt den Tort, han maatte lide. En Kvinde, som ikke kan erobres — fristes — købes, om saa skal være! Nej, den Tanke hører, efter denne

Afvist Kurmageri.

Kynikers Erfaring, kun hjemme i Fablernes Verden. Og Juveleren giver ikke op; han kredser om Stella, fast besluttet paa, at hun skal blive hans . . .

En Nat efter Forestillingen, da Mlle Stella og en Kreds af hendes Veninder og Venner — hvoriblandt først og fremmest hendes Elsker, Greven — er samlede i festligt Lag, indfinder sig pludselig en ubuden Gæst: det er Hirsch.

Hun viser ham ikke Døren, men den isnende Kulde, so n fra hende slaar ham i Møde, fortæller ham tydeligere end Ord, at han kun er taalt; mere og mere klart ser han under dette Samvær, hvordan hun kun har Øjne og Øren for Greven; intet lader Hirsch uforsøgt: han vil lokke Stella ved Tilbud om fyrstelige Gaver — Brillanternes Lynpragt for hendes Kærlighed! — men forgæves . . . Da syder

Greven kommer just i den rette Stund.

hans Blod i Lidenskab og Had og Harme. I et Øjeblik, hvor han er ene med hende, kaster han sig over hende med ubændige Kys. Men i samme Nu slynges han til Side og kastes i Gulvet af en fast og jærnhaard Haand: Grev v. Waldberg er det, som frier sin Elskede ud af hans brutale Omfavnelser.

Satisfaktion! Dette blod-svangre Ord dirrer i Luften, og en Duel synes uafvendelig. Og den kommer. Men hvilken Duel? hvilke Vaaben? — Spillebordet bliver denne Tvekamps Arena, Kortene træder i de krydsede Klingers Sted, og Indsatsen — bliver ikke det røde Blod, men det røde Guld.

Medens de øvrige Gæster i Feberspænding følger denne ejendommelige Styrkeprøve, spinder Hirsch med djævelsk Energi Rivalen stadig uhjælpeligere ind i sine kolde Beregningers ubrydelige Net. Og da „Duellen“ er

til Ende, da er Grev v. Waldberg en slagen Mand: alt, hvad han ejede, har han tabt til sin triumferende Modstander og desuden — paa Æresord — 85,000 Mark, „at betale inden 24 Timer“!

Fortvivlet knækker Greven sammen; saa snart Spillet overmenneskelige Spænding er forbi, ser han den graa og kolde Virkelighed, som den er: at han maa dø, maa ende

En Duel paa Kort.

sit Liv med en Kugle — — ellers vil han, Adelsmanden, staa brændemærket som en æreløs Stodder, der svigter sit givne Ord.

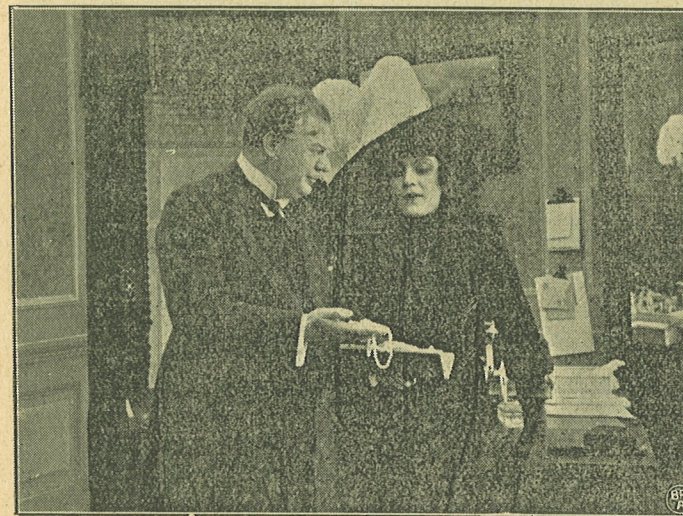
Men Stellas Kærlighed vil det anderledes. Han er ikke sit eget Livs Selvhersker — hun, der elsker ham saa højt, saa trofast, saa blindt, hun vil, at han skal leve! Revolveren, som han allerede har ladet, vrister hun fra ham — Elskov giver hende Mands Styrke og Villiekraft — og saa overer hun det store, det skæbnesvangre Spring, Springet hinsides godt og ondt.

I hastigt nedskrevne Linjer meddeler hun sin Elsker, at hun ejer et værdifuldt Smykke, som vil kunne sælges for en Sum, der er tilstrækkelig stor til at udslette den Spillegæld, som truer hans Liv og deres fælles Lykke.

Besidder hun da virkelig en saadan Kostbarhed?

Nej — og dog: Jo! „Har ikke Hirsch“ (saaledes hamrer Tankerne i hendes ophedede Hjerne) „har ikke denne lumpne Geschäftsmand Gang paa Gang bestormet mig med Tilbud om en kostelig Gave? Til denne Dag afviste jeg hans pralende Gavmildhed — men nu er Timen kommen . . .“

Og hun iler til Hirsch's Butik.

Blandt Guld og ædle Stene.

Men Hirsch viser sig absolut ikke fra den rundhaandede Side. Nu, da hun vil tage ham paa Ordet, er det kun smaat bevendt med hans Gavmildhed. Gudbevares — en Souvenir skænker han hende gerne: Der er nu f. Eks. den Ring dér . . . er den ikke nydelig?

Jo, nydelig — men dens Værdi (det konstaterer Stella øjeblikkelig) overstiger ikke 500 Mark, og hun skal bruge Tusinder og atter Tusinder!

Da — stjæler hun. Hun tilegner sig, imens Hirsch et Øjeblik vender sig bort, et kostbart, kostbart Smykke. Se saa — nu, véd hun, er den Mand, hun elsker, reddet! Ske saa iøvrigt, hvad der vil!

Hun gaar. Lidet aner hun, at Hirsch i et Spejl har iagttaget hendes dristige Kup, og at han nu — uset — følger efter hende. I et afsides Hjørne af en Park har hun

sat Greven Stævne, og her overrækker hun ham Smykket. Glad iler han bort for straks at gøre det i Penge — men næppe er Mlle Stella bleven ene, før Hirsch staar foran hende med diabolisk Skadefryd lejret i alle sine Træk.

Blodet stivner i hendes Aarer; hun forstaar jo straks, med eet Slag, at hun er i denne Mands Vold. . . Der er ingen Vej udenom! Viljeløst maa hun underkaste sig hans

Spejlet!!

kyniske Attraa — eller Johan von Waldberg vil blive stemplet som meddelagtig i Forbrydelsen!

Hirsch smeder, mens Jærnet er varmt. Da han slipper sit Tag i Stellas Arm og byder hende et ironisk Farvel, overrækker han hende sit Kort, paa hvilket han skriver de Ord — hun læser dem, som indeholdt de hendes Dødsdom! —: I Nat Kl. 12.

Tilintetgjort vakler hun hjemad. Hirsch skynder sig nu efter Greven; det koster ham kun liden Møje at forevise sig om, at den unge Mand sælger Smykket hos Juvelhandler-Firmaet „Mayer & Barstein“ — og aldrig saa snart har denne Forretnings Dør lukket sig efter den nu med Kontanter forsynede Greve, før Hirsch aflægger Firmaets Chef en Visit og opnaar at faa en Erklæring i Hænde, hvori det med klare og utvetydige Ord fastslaas, at „Grev

von Waldberg Dags Dato har solgt et Smykke, som er stjaalet fra Hof-Juveler A. Hirsch!“

Endnu samme Eftermiddag betaler Greven sin Spillegælds Tusinder til sin Rival, uden at — selvfølgelig! — denne med en Stavelse eller en Mine røber sin kostelige Viden.

Men om Natten, da Klokken har slaaet de fatale 12 Slag, og Mlle Stella — lidende som et Offer, der føres til

Stella giver sin Elsker det kostbare Smykke.

Slagtebænken, men tindrende skøn i sin Lidelse — har indfundet sig i Hirsch's Hjem, lystrende sin Bøddels uforsonlige Befaling, da rykker Juveléren frem med det kompromitterende Papir.

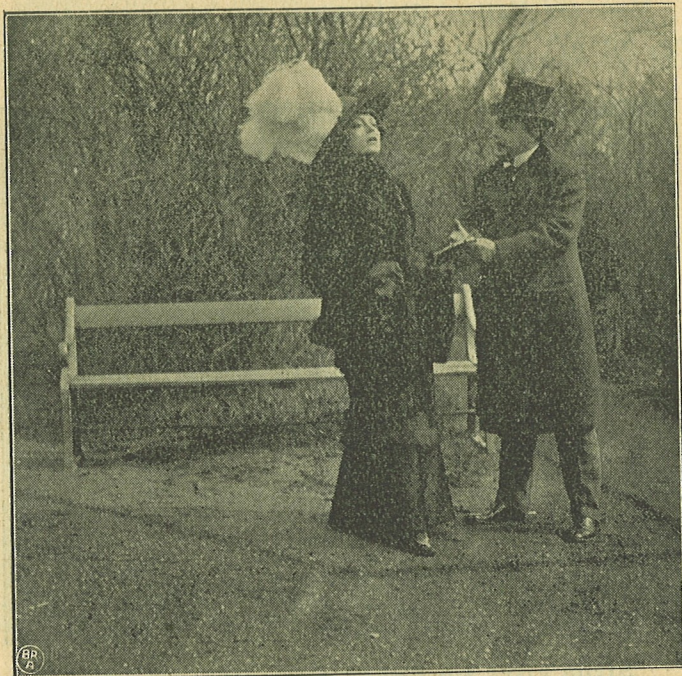
Og saaledes som Stimanden brøler sit „Pengene eller Livet!“ til den ulykkelige Vejfarende, som han overfalder i den øde, vildsomme Skov — saaledes slynger Hirsch nu sin skamløse Trusel i Ansigtet paa den ulykkelige Kvinde:

„Bliv min — eller dette Dokument overgives i Politiets Hænder!“

Da farer som et Lyn den Tanke gennem Stellas fortvivlede, fortumlede Hjerne:

Min Elsker skal frelses — han maa frelses!

Med Anspændelse af hele sit Væsens Energi tvinger hun sig til at forhandle med Slyngelen, i hvis Magt hun er hildet. Hun vil — siger hun — tilhøre ham, saafremt han vil give dette Papir en Vedtegning, der annullerer den fældende Anklage, som dets Indhold rejser imod Greven.

„Nu er De i min Magt, Frk. Stella!“

Med lysten Fryd griber Hirsch da Pennen — tilføjer i Hast de forlangte Ord, som renser Grev von Waldberg fra enhver Skygge af Mistanke.

Stella faar Dokumentet, gemmer det ved sit Bryst. . .

Og saa! Købesummen er betalt, nu er det paa Tide, at „Varen“ . . .

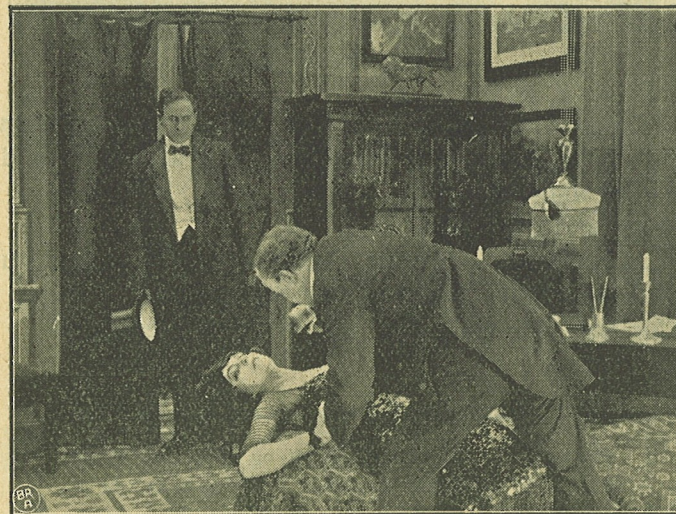
Men Hirsch og hun er ikke længer ene i Stuen. Ind styrter — Grev von Waldberg!

Allerede om Aftenen anede det ham, at Stella — hun, paa hvis trofaste Kærlighed han stolede saa blindt, saa trygt — omgikkes med Tanker, hvis Veje ikke var hans. I sin glødende Skinsyge udspionerede han hendes Færden — fulgte hendes Spor her til Rivalens Dør —

— Og nu staar han, ude af sig selv, foran disse to, ser hende i hans Arme, og med et Skrig af Smerte og

Æresgælden afvikles.

Et Offer.

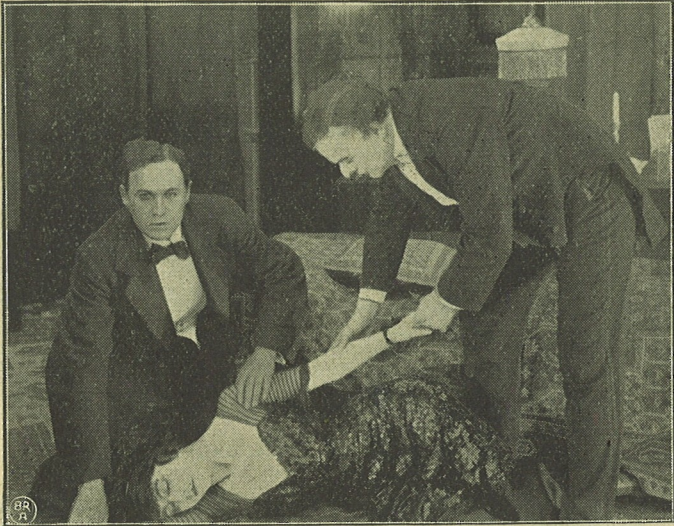
Raseri farer han ind imod hende. En Revolver blinker i hans Haand — et Skud smælder, og Stella styrter om paa

19684

DDF

Gulvets bløde Tæppe, dødelig ramt i sit varme, opofrende Hjerte.

Med svigtende Haand famler hun ved sit skønne Bryst — og se: frem drager hun det saa uendelig dyrekøbte Dokument og rækker det til sin Elsker.

Dødens Punktum.

Hendes røde Blod risler ned ad det; den dræbende Kugle har gennemboret det; men Grev Johan kan dog læse dets Indhold. . .

For sent! For sent!

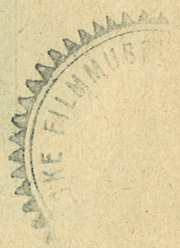
„Aah, Stella — Stella!“ Og sønderknust bøjer en ung fortvivlet Mand sig ned over den tapre Kvinde, der gav sit Liv for ham, for hans Ære og for deres Kærlighed.

Filmen saavel som dens Plakat- og Program-Tekst o. a. lign. Materiale ejes med absolut Eneret af

A|s Fotorama,

Aarhus — København — Kristiania.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.

DEN SORTE DRØM

Produktion : »Fotorama« 1911

Instruktion: Urban Gad

Manuskript: Urban Gad

Foto: Adam Johansen

Medvirkende: Asta Nielsen (cirkusdanserinden Stella), Valdemar Psilander (grev Johan Waldberg), Gunnar Helsengreen (juvelér Hirsch), desuden medvirker Ellen Gottschalck og Peter Fjelstrup

Premiere: 4.9.1911 i Panoptikteatret, Vesterbrogade 3

BALLETDANSERINDEN

Produktion: »Nordisk Films Kompagni« 1911

Instruktion: August Blom

Manuskript: Alfred Kjerulf

Foto: Axel Graatkjær

Medvirkende: Asta Nielsen (balletdanserinden Camille Plavier), Johannes Poulsen (forfatteren Jean Mayol), Valdemar Psilander (kunstmaler Paul Rich), Valdemar Møller (Rentier Simon), Karen Poulsen (hans kone)

Premiere: 16.11.1911 i Fotorama, Frederiksborggade 22

Efter *Asta Nielsens* strålende gennembrud i »Afgunden« i september 1910 skulle man have troet, at de danske filmselskaber ville have skyndt sig at sikre hendes medvirken i deres produktion, men det var ikke tilfældet. Først et helt år efter fik hendes anden danske film »Den sorte Drøm« premiere. Men i mellemtiden havde hun indspillet to tyske film — og dernede var man hurtigere i vendingen end herhjemme. Efter at hendes to første tyske film var slået godt an, blev hun fast engageret til Tyskland, og dermed mistede dansk film for stedse sin mest talentfulde skuespillerinde. Udviklingen skulle snart vise, hvor fatal denne manglende forudseenhed var. For mens dansk film i *Valdemar Psilander* og *Olaf Fønss* snart fik to mandlige stjerner, der tilfredsstillede publikum såvel i Danmark som i udlandet, lykkedes det aldrig at finde en filmskuespillerinde til at erstatte tabet af Asta Nielsen.

»DEN SORTE DRØM«

Inden Asta Nielsen i 1911 forlod Danmark, nåede hun at medvirke i to film, af hvilke den første, »Den sorte Drøm«, blev optaget af »Fotorama«. Dette århusianske selskab, der i 1910 som det første filmselskab her i landet producerede en lang spillefilm, viste igen i 1911 sit initiativ ved at komme først med en film, hvor man så de to opgående stjerner Asta Nielsen og Valdemar Psilander i hovedrollerne.

»Den sorte Drøm« tilhørte tidens mest populære genre, det erotiske melodrama, og handlingen er i korthed følgende:

Cirkusprinsessen Stella ombejles af mange mænd, blandt andet af den noget ældre juvelér Hirsch og af den unge grev Waldberg. Ved et selskab bliver juveleren nærgående overfor hende, men greven kommer hende til undsætning. Juveleren udfordrer nu greven til en duel — på spillekort (!) og de starter omgående på et spil hasard, som resulterer i, at greven foruden at miste alle sine penge desuden må underskrive et gældsbevis til juveleren, i hvilket han lover at betale denne en stor sum penge i løbet af 24 timer. For at hjælpe greven stjæler Stella ved et besøg hos juveleren et kostbart smykke, som hun giver greven, så han kan sælge det, uden at hun fortæller, hvor hun har smykket fra. Juveleren, der er klar over, hvem der har stjålet smykket, truer med at melde Stella og greven til politiet, hvis hun ikke vil hengive sig til ham. Skønt hun afskyer juveleren, lover hun for grevens skyld at gå ind på juvelerens betingelser, men greven, der elsker hende, følger efter hende, da hun går hen til juveleren, og i sin jalousi skyder han hende ned i juvelerens lejlighed.

Det, der gør »Den sorte Drøm« værd at se, er først og fremmest Asta Niensens spil. Der er især to fremragende scener i filmen. Den første er scenen, hvor hun begår tyveriet. Man mærker den afsky, hun føler for sig selv, fordi hun er ved at begå et tyveri, samtidig med at hun med sin beslutsomme optræden tydeligt viser, at hun er rede til at gøre alt for grevens skyld. Denne scene er desuden bemærkelsesværdig af den grund, at vi her for første gang ser et stort nærbillede af Asta Nielsen. I »Afrunden« var der som bekendt ingen helt nære optagelser af hende. Filmens anden store scene er den, hvor greven besøger hende i hendes garderobe, lige før hun skal til sit fatale stævnemøde hos juveleren. Det er ikke samspillet, der gør denne scene værd at se, for det lykkes ikke Psilander at give udtryk for ret meget. Hans spil er ejendommeligt klichéagtigt. Asta Nielsen forstår derimod med sit stumme spil i denne scene at finde udtryk for en række følelser: Først den store forelskelse i greven, dernæst skuffelse over, at han kan tro, hun ikke elsker ham, og til sidst fortvivlelse over, at hun ikke kan forklare ham sagens rette sammenhæng, men må forlade ham, uden at de kan blive forsonede. Det er mesterligt spillet.

Fra et teknisk synspunkt er »Den sorte Drøm« ret ringe. Flere af scenerne er uskarpe og dårligt belyste, og disse forhold kan ikke ude-

lukkende tilskrives, at det er en ret dårlig kopi, der er bevaret. Nej, arbejdsbetingelserne hos »Fotorama« i Århus stod langt fra på højde med forholdene andre steder, for eks. hos »Nordisk Films Kompagni«. Man arbejdede uden atelier i Århus, og kunstigt lys forstod man ikke rigtigt at håndtere. Man kan således i flere af indendørsscenerne, der altså var opbygget i fri luft, bemærke nogle meget voldsomme og uskønne slagskygger fra de kunstige lyskilder. Bedst fra et rent fotografisk synspunkt er de scener, der er henlagt til at foregå i fri luft, som for eks. scenen i parken; den ejer en vis elegisk stemning.

»BALLETDANSERINDEN«

To måneder efter at »Fotorama« havde udsendt sin film med Asta Nielsen og Psilander i hovedrollerne, kom »Nordisk Films Kompagni« med »Balletdanserinden«, hvor man igen så de to skuespillere sammen, og igen i et erotisk melodrama. Handlingen er i korthed følgende:

Kort før premieren på den unge dramatiker Jean Mayols stykke bliver primadonnaen syg, men den unge balletdanserinde (deraf filmens titel) og skuespillerinde Camille overtager rollen og redder premieren. Forfatteren og Camille forelsker sig nu i hinanden. Men det viser sig dog snart, at Mayol er noget vidtløftig, og Camille får mistanke om, at han foruden at interessere sig for hende også har en affære gående med rentier Simons kone, Yvette. Fuld vished får Camille, da hun optræder ved en soiré i rentierens hjem. Hun udspejder nu Jean, og en dag opsnapper hun et brev, der fortæller om et forestående stævnemøde mellem Jean og Yvette. For at hævne sig fortæller Camille rentieren om stævnemødet, og denne bestemmer sig til at ville gribe sin kone på fersk gerning. Camille fortryder snart sin handling og forsøger — dog forgæves — at forhindre rentieren i at overrumple konen. Konen bliver, og Camille får et nervesammenbrud. En billedhugger, hun har stået model for, tager sig af hende, og får hende sendt på landet. Her forelsker Camille og billedhuggeren sig i hinanden; men en dag kommer Mayol på besøg, og hans magt over hende er stadig så stor, at hun er lige ved at tage med ham tilbage til byen, men i sidste øjeblik besinder hun sig og bliver hos billedhuggeren.

Der er mange lighedspunkter mellem »Den sorte Drøm« og »Balletdanserinden«. Først og fremmest ser vi jo de samme to skuespillere i hovedrollerne i begge film, og handlingen er i begge film en trekantshistorie og sidst, men ikke mindst, filmene er blevet til på omtrent den samme tid, i eftersommeren 1911. Men hvilken himmelvid forskel, der alligevel er mellem de to film. For mens »Den sorte Drøm« i mange henseender virker som et begynderarbejde især fra instruktør og fotografers side, er dette ikke tilfældet med »Balletdanserinden«. Her mærker man, at man står overfor en instruktør og en kameramand, der kan deres håndværk. Og også skuespilpræstationerne er meget bedre i »Bal-

letdanserinden«. For mens »Den sorte Drøm« i udpræget grad var en stjernefilm, hvor den ene skuespiller, Asta Nielsen, stod højt hævet over de andre medspillende, er der i »Balletdanserinden« i langt højere grad tale om et sammenspil mellem en række fremragende kunstnere. Foruden Asta Niensens spil må især fremhæves *Johannes Poulsens* beherskede og elegante spillestil. Man ville gerne se ham i flere af hans tidlige film.

Blandt filmens mange fremragende scener er der især een, der hæver sig over de andre, og det er den scene, hvor man ser Jean Mayol stå i kulissen og spændt følge Camilles spil inde på scenen. Både rytmen og belysningen er meget fin i denne scene. Det er lykkedes *Blom* at give os *Johannes Poulsens* spil i forgrunden og *Asta Niensens* i baggrunden, så begge optrinene samtidig står klart belyste.

I det hele taget leverer »Balletdanserinden« et tydeligt bevis for den høje håndværksmæssige og kunstneriske kvalitet, der præger filmene fra »Nordisk Films Kompagni« på dette tidspunkt, og det er et stort held, at det er lykkedes for os at genfinde denne gamle film, for med den har vi fået den bedste af de tidlige danske Asta Nielsen-film.

September 1961.

Marguerite Engberg

Litteratur:

Ebbe Neergaard: »Historien om dansk film«, Gyldendal 1960.

Erik Ulrichsen: »Asta Niensens fire danske film«, Kosmorama 19, 1956.

Eden- Theater!

Bahnhofstr. 58. Tel. 2460.

Zweifellos der beste
aller bisher erschienenen

Asta Nielsen

Film ist die grosse Tragödie

Der schwarze Traum.

Ein Zirkus-Drama in 3 Akten.

Das Negativ dieses Films wurde für eine Riesensumme nach England verkauft und ist der Film daher für Deutschland nicht mehr erhältl. Durch Zufall sind wir in der Lage diese erstkl.

Glanzeistung Asta Nielsens

von Samstag, 21. bis Montag, 23.
täglich um 3, 6¹/₄ 9¹/₂ Uhr vor-
führen zu können! 4530a

Keine Preiserhöhung!

Ausserdem 10 Schlager, darunter:

Der Blumen Geheimnis!

2 Akte.

Sensations-Drama a. d.
Aristokratie.

Eden-Theater!

Sonntag ungekürztes Programm!

Sonntag ungekürztes Programm!

SCALA= KINEMA

Köln 9 Herzogstraße 9 Köln
Telephon A 6227

Samstag, den 28. August 1915

Nur ganz kurze Zeit!

Der

schwarze Traum

Großes mimisches Schauspiel in 3 Akten und 10 Bildern
von Urban Gad.
In der Hauptrolle die hervorragende Kinokünstlerin

Asta Nielsen

Szenenfolge:

1. Stella die Kunststrolch
2. Ein zudringlicher Verehrer
3. Im Taumel d. Leidenschaft
4. Ein Opfer der Spielwut
5. Der gestohlene Schmuck
6. Im Banne der Schuld
7. Falscher Verdacht
8. Eine Ehrenerklärung
9. Der verhängnisvoll. Schuß
10. Verspätete Reue.

Die Fehde

Drama in 2 Akten.

Der Ring

Lebenswahres Drama
in 2 Akten.

Kleine Ursachen große Wirkungen
Eine lustige Komödie.

Augustin und der Detektiv-Elefant.

Plüsemann geht auf die Jagd.
Wasserfälle in Tirol.

Samstag und Montag als Einlage:

Unter falscher Flagge

Glänzendes Kino Drama in 3 Akten.

und der reichhaltige

Bunte Teil

mit den neuesten Kriegsberichterstattungen.

Nur
Mittwoch Asta Nielsen

Der schwarze Traum.

Großes mimisches Schauspiel in 3 Akten und 10 Bildern
von Urban Gad

Samstag Sonntag Montag

Der schwarze Traum

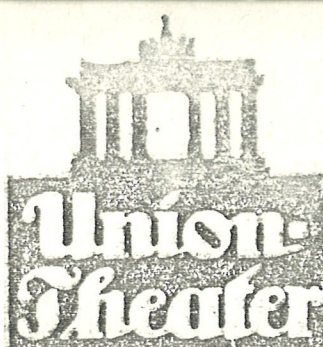
Ein Artistenroman in 3 Akten.

In den Hauptrollen:

Asta Nielsen }
 W. Psilander } Kopenhagen.

Der schwarze Traum

ist Urban Gads Meisterwerk,
 ist Asta Niensens Glanzrolle,
 wird auch Sonntag in jedem
 Programm gezeigt.

Alexander-
platz

und

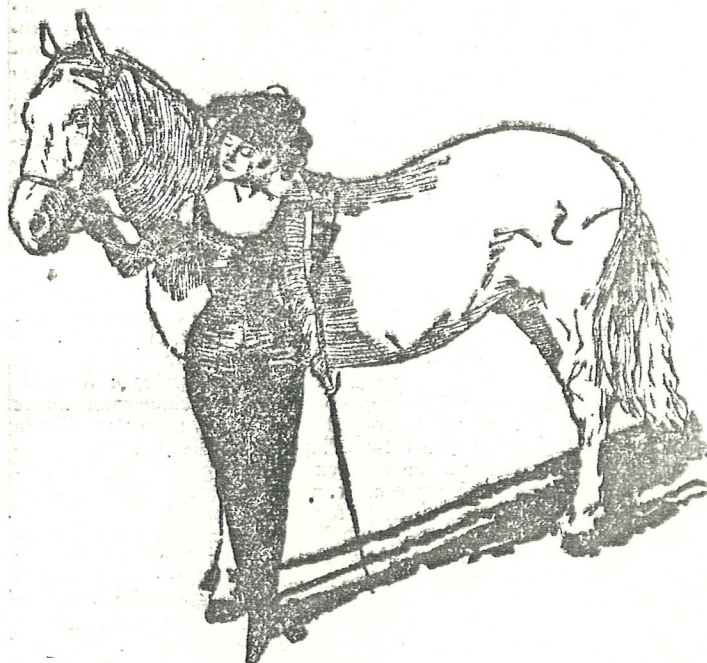
Unter den
Linden

Direktion: Willy Cramer.

Asta Nielsen

In ihrer Glanzrolle als Parforce-Reiterin in der
 3aktigen Circus-Tragödie

„Der schwarze Traum“.

Asta Nielsen, die Künstlerin von so genialer Begabung und so gewaltigem Können, feierte in der Circus-Tragödie „Der schwarze Traum“, dem dramatisch wertvollsten aller bisherigen Lichtkunst-Spiels, ihren höchsten Triumph als „Dase der Kino-Kunst“.

Moritzplatz

Im neuen
Sensations-
Programm

Hasenheide

besond. hervorzuheben:
 „Zelle No. 13“ Aus den Erlebnissen
 eines Psychiaters.

Ehrenteld

Venloer Straße 254

Union-Lichtspiele

Heute — Montag:

Große Asta-Nielsen-Woche

Der schwarze Traum!!!

Ein mimisches Schauspiel in 4 Abteil.
 von Urban Gad.

Das Eskimobaby!!

Ein lustiges Filmspiel in 4 Akten.

Die Verräterin!!

Ein Spionage-Schauspiel in 3 Akten.

In allen Werken: Asta Nielsen.

Programm des Edison-Theaters

II. ABTEILUNG.

9. Musik.

10.

Riesensfilm.

Riesensfilm.

Asta-Nielsen-Serie

I. Bild.

Der schwarze : Traum :

Grosses Mimodrama in 3 Akten von Urban Gad.

Stella-Kunstreiterin Asta Nielsen.

Länge des Films 1200 m. Dauer des Stückes über eine
Stunde.

Hiezu die von Erich Hiller eigens komponierte herrliche
Musik.

12. Schlussmarsch.

Programm-Aenderung vorbehalten.

und während der Musikant vom Weine besinnungslos daliegt, entreißt ihm der Greis das Instrument, das er in unbändiger Wut in tausend Stücke zerschlägt. Inzwischen hat Lucia das Zimmer betreten; jetzt erkennt sie in dem gebrochenen Manne ihr einmaliges Glück, ihren ehemaligen Gatten; ihr ganzes Unrecht, ihr verfehltes Leben, alles wird ihr im Nu offenbar. Sie wagt nicht, sich ihm zu nähern, und der verzweifelte Greis wankt allein hinaus, wie er gekommen, um einsam und elend sein elendes Dasein zu beendigen, das auch den beiden Schuldigen keine Freuden, sondern nur Leid und Unheil gebracht hat.

DER SCHWARZE TRAUM.

Ein Mimodrama in drei Akten von Urban Gad.

Asta Nielsen! Der Name ruft helle Begeisterung wach in den Herzen Derer, die Gelegenheit hatten, diese unvergleichende Künstlerin in den „Abgründen“, im „Heißen Blut“ und gar erst im „Nachtfalter“ zu bewundern. Eine schier übernatürliche Macht scheint in dem Weibe zu wohnen, das alles kann, dem jede Situation wie „auf den Leib geschrieben“ paßt. Als glückliche Mutter, als zärtliche Gattin wirkt sie ebenso ergreifend, als sie die Zuseher als tief gesunkene Geliebte eines verkommenen Gesellen, als reuige, zerknirschte, den Gatten um Gnade anflehende Sünderin erschüttert. Als Dame der besten Gesellschaft führt sie ihre Rolle mit gleicher Meisterschaft durch, wie als Tänzerin oder Zirkusreiterin, die auf ihrem weissen Schimmel durch die Manege stürmt. Unvergesslich bleibt jedem, der es gesehen, der unendliche Ausdruck ihres Auges, das mehr zu sagen weiß, als die schönsten Worte, ihre alle Hindernisse beiseite stellende mimische Darstellungskunst, die mit wenigen Bewegungen die kunstvollsten Reden zu ersetzen vermag. Die Krone setzt Asta Nielsen ihrer Kunst aufs Haupt, weil sie nie mehr gibt, als sie darf, nie zu wenig, nie zu viel und im höchsten Affekt noch immer etwas dazugeben kann. Nicht zu übertreiben, das ist eben die größte Kunst und über diese verfügt sie im reichsten Maße.

Im Laufe der Saison 1911/12 werden dem Publikum neun Novitäten geboten werden, in denen Asta Nielsen die Hauptrolle spielt, deren Regie von dem kongenialen Dichter Urban Gad geführt wird. Asta Nielsen, die durch ihr anfeuerndes Spiel alle Mitwirkenden zu den unerhörtesten Glanzleistungen mitzureisen versteht, und die umsichtige, großzügige Regie Urban Gads, der auch die kleinsten Details nicht übersieht, bieten die beste Gewähr für die Güte der Films in dramatischer und mimischer Hinsicht. Auch technisch stehen diese Bilder auf einer Höhe, wie sie bisher kaum erreicht wurde. Glänzende Photogramme, meist Hand in Hand mit einer wohlabetönten, stets die richtige Stimmung bringende Virage, lassen dem entzückenden Besucher die Stunden wie Minuten verrinnen, mit Spannung und ohne werden, in fortwährender Steigerung begiffenen dramatischen Situationen.

Der „Schwarze Traum“, das erste Drama in der „Nielsen-Serie“, zeigt uns Stella, die gefeierte Kunstreiterin, der die Welt, in der man sich langweilt, zujubelt und zu Füßen liegt.

Kopf an Kopf gedrängt sitzt im Zirkus dichtgedrängt das Publikum. Heller Jubel schallt durch die weite Manege. Stella, der verwöhnte Liebling der ganzen Zirkuswelt, hat eben ihre Glanznummer „Der schwarze Traum“ absolviert. Der Beifall will nicht enden. Stella dankt mit ihrem unvergleichlichen Lächeln und muß sich immer wieder dem Publikum zeigen. Endlich schließt sich der Vorhang zum letztenmale.

Adolf Hirsch, der reichste Juwelier der Stadt, und Graf Johann von Waldberg gehören zu den begeisterten Verehrern der gefeierten Künstlerin. Allabendlich nach Schluß der Vorstellung bekommt Stella herrliche Blumen von den beiden. Stella aber ist schon lange der Zudringlichkeit des Juweliers müde und so erhält er heute eine sehr deutliche Abweisung. Stella lächelt leise. Von ihren zahllosen Verehrern steht keiner ihrem Herzen näher. Graf Waldberg vielleicht ausgenommen. Ihn sieht sie gerne bei sich. Ob er beim Ausgange wohl wieder wartet? Sie hat es erraten. Draußen steht Waldberg und bietet ihr seinen Arm an. Auf dem Spaziergange da bringen liebe, trauliche Worte die zwei einander nahe und bald finden sich die Lippen zum ersten Kuß.

Vor ihrer Haustür nimmt Stella Abschied. Der Graf bleibt allein auf der Straße. Stella lugt durchs Fenster und sieht, wie er ruhelos auf und abschreitet. Da kommt auch über sie die unbezwungene Sehnsucht nach seiner Nähe, sie stürmt die Treppe hinunter und zieht den aufjubelnden Geliebten in das Haus. Grenzenlose Liebe ist in beiden erwacht, heiße Küsse werden gewechselt und immer wilder umschlingen sich die Zwei im Taumel der Leidenschaft.

Bei einer bald darauf stattfindenden Abendunterhaltung erscheint nun wieder Hirsch, ohne hierzu geladen zu sein. Stella verbirgt kaum ihren Unmut, doch Hirsch läßt sich durch nichts abweisen. Als Stella während des Speisens den Schmuck ihrer Tischnachbarin bewundert, macht sich Hirsch erbötig, Stella einen ähnlichen Schmuck zu schenken. Immer zudringlicher wird er mit seinen Liebesbeweisen und als er Stella allein im Spielzimmer gegenübersteht, benützt Hirsch die Gelegenheit, sie zu umarmen. Empört wehrt sich Stella dagegen und der herbeieilende Graf schlägt den Juwelier mit einem wohlgezielten Faustschlag zu Boden. Stella wirft sich zwischen die Beiden. Inzwischen betreten die anderen Gäste das Zimmer, keiner ahnt das Vorgefallene, das Spiel beginnt unter lustigen Scherzen

Höhnisch fordert nun Hirsch den Grafen zum Spiel und setzt eine schwindelnd hohe Summe ein. Trotzig nimmt der Graf die Forderung an und weder das Zureden der anderen noch das eindringliche Bitten Stellas vermag den Grafen von diesem wahnwitzigen Duell abzuhalten. Mit 85.000 Mark Verlust endigt das Spiel zu Ungunsten des Grafen, welche Summe dieser seinem Partner nach Ablauf von 24 Stunden zu zahlen

sich verpflichtet. Der Juwelier hat seinen Rivalen materiell zu Grunde gerichtet.

Verzweifelt bleibt der Graf mit Stella allein. Ihr Glück ist zusammengebrochen. Jedes Trostwort ist vergebens, hier gibt es keine Rettung. Vom Schmerz ermattet, schläft Stella in den Armen ihres Geliebten ein. Leise küßt sie der Graf noch auf die Stirne und verläßt dann das Haus.

Als Stella erwacht, ist es schon hoch an der Zeit. Schnell kleidet sie sich zur Probe an, da erhält sie einen Brief von Hirsch, worin dieser sie erinnert, daß das versprochene Geschmeide ihr jederzeit zur Verfügung stehe. Ohnmächtig vor Wut zerknittert Stella das Schreiben und eilt in den Zirkus.

Waldberg irrt die ganze Nacht im Park herum. Klar ist ihm der Weg vorgezeichnet: ehe die 24 Stunden vergangen sind, darf er nicht mehr unter den Lebenden weilen. Fest hält er die Waffe umklammert. Noch einmal will er aber Stella sehen, zum letzten Male.

Nach der Probe wartet Waldberg auf Stella. Wild umarmen sich die zwei, das entsetzliche Leid der letzten Stunden hat beide gebrochen. Plötzlich entdeckt Stella den Revolver in seiner Tasche. Sie entwindet dem Grafen die Waffe und erschüttert verläßt dieser den Zirkus.

Nun weiß Stella, was Waldberg vor hat. Sie muß den Grafen retten, um jeden Preis. Schauernd denkt sie an den Brief des Juweliers. Hier sieht sie den einzigen Ausweg!

„Ich dachte garnicht daran, daß ich ein kostbares Geschmeide besitze. Verkaufe dieses und du bist gerettet. Triff mich im Park in einer Stunde. Stella!“

Ein Bote bringt dem Grafen diese Zeilen. Stella aber steht alsbald vor dem Juwelier. Hirsch zeigt ihr in der liebenswürdigsten Weise seine kostbarsten Schmuckstücke und sucht endlich nach der versprochenen Busennadel. Stella bemächtigt sich nun in einem unbewachten Moment eines der reichen Geschmeide, durch den Spiegel beobachtet aber der überraschte Juwelier den Diebstahl. Hirsch beginnt nun den Zusammenhang zu ahnen. Ohne etwas merken zu lassen, überreicht er Stella das Geschenk und verabschiedet sich dann von ihr. Jetzt steht er vor dem Ziele, im entscheidenden Augenblicke wird er die Schlinge über sein Opfer werfen.

Stella und Waldberg treffen sich zur verabredeten Zeit im Park. Der Juwelier ist Stella nachgeschlichen und hat so Gelegenheit, von seinem Verstecke aus zu beobachten, wie Stella dem Grafen den Schmuck übergibt. Waldberg nimmt nach langem Zaudern und durch das inständige Bitten Stellas bezwungen den Schmuck an und mit heißen Dankesworten verabschiedete sich der Graf von Stella. Jetzt tritt Hirsch hervor und beschuldigt diese des Diebstahles. Mit äußerster Gewalt bezwingt er die sich heftig Sträubende, ihm zu folgen — dem Grafen nach. Da macht der Juwelier Miene, sie einem vorübergehenden Schutzmanne zu übergeben. Entsetzt willigt nun

Stella ein, Hirsch zu besuchen und dieser gibt ihr seine Visitkarte mit dem Vermerk: „Heute um 12 Uhr nachts!“

Der Juwelier verfolgt den Grafen weiter. Waldberg verkauft im Juwelierladen Meyer & Bernstein den Schmuck und erhält dafür anstandslos einen hohen Betrag. Hirsch hat unterdessen hinter einer Plakatsäule gewartet und eilt, nachdem der Graf den Laden verlassen, zu Bernstein, kauft das Geschmeide zurück, weiht seinen Kollegen in den Fall ein und läßt sich von diesem eine Bestätigung geben, woraus ersichtlich ist, daß Graf Waldberg soeben der Firma Meyer & Bernstein einen Schmuck verkauft hat, welcher dem Juwelier gestohlen worden ist!

Eine Viertelstunde später stattet Waldberg dem Juwelier seine Spielschuld ab.

Am selben Abend besucht der Graf Stella in gewohnter Weise. Glücklicherweise, der Gefahr entronnen zu sein, will er mit ihr den Abend verbringen. Doch Stella, unter dem niederschmetternden Eindrucke des Vorgefallenen stehend, vermag die Zärtlichkeiten des Grafen nicht zu erwidern und bittet ihn endlich, sie zu verlassen.

Waldberg, der für dies alles keine Erklärung finden kann, erfüllt nur zögernd ihren Wunsch. Von Eifersucht getrieben, kehrt er bald wieder zurück und findet Stella in vollkommener Abendtoilette zum Ausgange bereit.

Es kommt zu einer heftigen Auseinandersetzung. Der Graf beschuldigt Stella der Untreue und verlangt Aufklärung. Stella aber verweigert jede Auskunft und verläßt wortlos den Raum.

Waldberg ist verzweifelt. Er will an die Schuld Stellas nicht glauben und doch raubt ihm das Gefühl kommenden Unheils jeden Lebensmut. Plötzlich sieht er das Täschchen Stellas vor sich liegen. Er tastet danach, etwas Schweres ist darin — der Revolver. Langsam öffnet er das Täschchen und nun findet er, gleich oben aufliegend die Visitkarte des Juweliers mit den Worten: „Heute um 12 Uhr nachts!“

Jetzt glaubt er alles zu wissen. Er reißt Karte und Revolver an sich und mit wahnsinniger Hast stürmt er der Wohnung des Juweliers zu.

Stella wird von dem Juwelier mit offenen Armen empfangen, doch kalt und starr sitzt sie ihm gegenüber. Immer zärtlicher werden seine Liebesbeweise, immer stürmischer seine Umarmungen. Da erwacht noch einmal der alte Trotz in Stella und sie schlägt dem Juwelier ins Gesicht. Aufheulend vor Wut reißt dieser den Schmuck aus der Lade, zeigt ihr die anklagende Bestätigung des Rücklaufes und stürzt dann zum Telephon. Stella, sinnlos vor Angst hält ihn aber zurück, verspricht, sich ganz seinem Willen zu fügen, nur müsse er ihr das Schreiben mit einer Ehrenerklärung versehen, ausfolgen. Darauf geht Hirsch ein, schreibt einige Worte auf das Schriftstück, gibt es dann Stella und diese liest: „Das Ganze war ein Mißverständnis! Bitte den Grafen um Entschuldigung! Hirsch.“ Nun sinkt Stella willenlos zusammen und ist den Händen des Wüterichs preis-

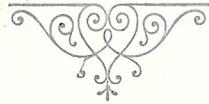
Deutscher
Happy-
ending

gegeben. Da dringt Waldberg in das Gemach, die geladene Waffe in der Hand. Stella wirft sich ihm entgegen und zeigt dem Grafen das soeben erhaltene Schriftstück. Waldberg erkennt daraus die Unschuld Stellas, ihren grenzenlosen Opfermut und beide verlassen innig umschlungen das Gemach. Hirsch hat sich so aller Waffen entblößt, mit der ausgestellten Ehrenerklärung ist sein häßlicher Plan zu nichte geworden. . . .

Wohl selten noch wurde ein Film mit so überzeugender Wahrheit gespielt. Alle Darsteller wetteiferten, ihr Bestes zu bieten, der Graf, der Juwelier, der Diamantenhändler Meyer, die Garderobierie, sowie auch alle kleineren Rollen sind mit der größten Sorgfalt einstudiert, die Regie mit peinlicher Genauigkeit gehandhabt, jeder steht zur rechten Zeit mit der richtigen Gebärde am Platze, kurzum es ist eine mustergiltige Aufführung die man da zu sehen bekommt. Dazu die herrliche technische Ausführung der Photogramme, die alles bisher Dagewesene in den Schatten stellen, ergibt eine Gesamtwirkung, die den Beschauer leicht vergessen läßt, daß er eigentlich „nur“ im Kinetheater sitzt, daß alles, was sich so überaus lebenswahr vor ihm abspielt, nur ein von dem in rasender Eile abrollenden Filmbande erzeugtes lebendes Bild ist.

Das Edisontheater beginnt die ihm schon prophezeite Mission zu erfüllen: **Es wird ein Theater des Volkes im vollsten Sinne des Wortes!**

(Dr. Klemens Lothar).

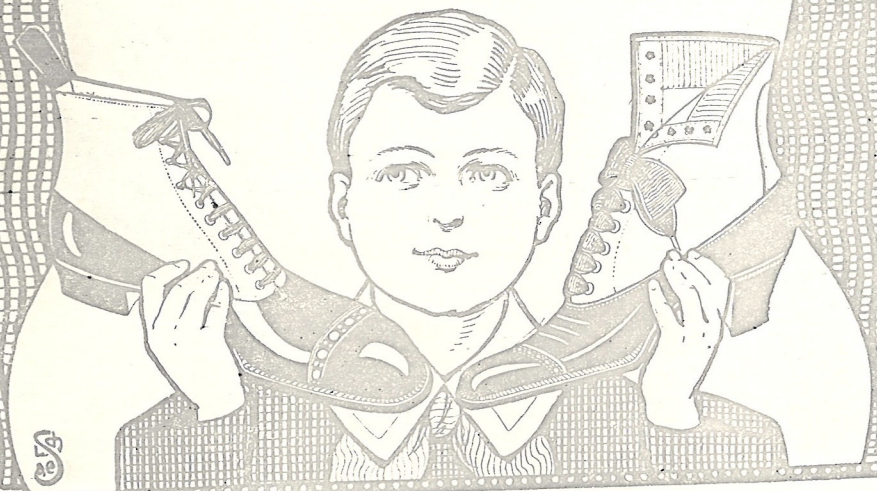
6
H
er

Elegante Schuhe

in
hygienisch richtigen
Formen

für
Herren, Damen, Kinder,
in allen Preislagen

kauft man am besten

Schuhwarenhaus ^{im} zur Wiener Mode

A. SPITZ

Graz

Bismarckplatz 11.

KLEINOSCHEG-DERBY

ist in Öesterreich auf die
Flasche gefüllter
Vin de Champagne
und deshalb französischen Marken gleichwertig.

Den sorte Drøm

Aftenposten 28.10.1915

Paladstheatret.

Det nye Program i „Paladstheatret“ bestaar af fire Numre. Af disse er Hovednumret et Artistiskuespil „Den sorte Drøm“. Det handler om en ung, smuk Cirkus-Artistinde, der har to Bejlere, af hvilke den ene er en ældre, smaalskaarer Rigmand, medens den anden er en ung Aristokrat. Hun foretrækker Aristokraten, og for at redde denne fra økonomisk Ruin bestjæler hun Rigmanden, hvad der bevirker, at denne faar fuldstændig Magt over hende. Der er megen dramatisk Effekt over dette Skuespil, og Fru Asta Gad, der spiller Hovedrollen, evner fuldtud at gøre denne Effekt gældende.

De to følgende Numre er af humoristisk Art. I det ene, hvor Hr. Carl Alstrup har Hovedrollen, drejer det sig om en Række pudsige Forvexlinger forarsaget ved en stor Person-Lighed mellem to Brødre. I den anden udføres Hovedrollen af den berømte tyske Filmkomiker Max Linder.

Endelig bydes der paa en interessant Krigsfilm. Det er saaledes i sin Helhed en vevlende og interessant Forestilling.

Paladsteatret.

Hovednumret paa Paladsteatrets nye Program er en Film med Tittlen „Den sorte Drøm“, som faar sin filmhistoriske Interesse derved, at de to nu saa berømte Stjerner, Fru Asta Nielsen og Hr. Psilander, optræder sammen.

Filmen er flere Aar gammel — Paladsteatrets Damepublikum konstaterede det ved det første Blik paa Primadonnaens Hat — og frembyder ogsaa Interesse paa anden Maade end ved Konstellationen af Fru Nielsen og Hr. Psilander. Det er morsomt at lægge Mærke til, hvor store tekniske Fremskridt Filmen har gjort, siden „Den sorte Drøm“ blev til, og som historisk Dokument er Filmen værd at se. Ellers er der ikke meget ved den: en yderst banal Historie om en Cirkusdame, en Greve og en Juvelerer, ret ubehjælpsomt sat op, og uden at give hverken den mandlige eller den kvindelige Stjerne Lejlighed til at straale særlig stærkt.

I Tilgift giver Programmet bl. a. en meget morsom Alstrup-Farce og en noget mindre morsom Max Linder-do., saa der er jo noget for enhver Smag.

17 okt 1915
Berl. Tid.

Den sorte Drøm

Politiken, 5. September 1911.

Panoptikon-Teatret.

"Den sorte Drøm."

Panoptikon-Teatret havde igaar Premiere paa en ny Køn-
film, Den sorte Drøm, skrevet af Hr. Urban Lad og med
Frk. Asa Nielsen i den kvindelige Hovedrolle.

Den sorte Drøm er Cirkusmarnes paa en mørk og aggende
Beridelse, der gør stormende Lykke, interesserer Kvinderne,
hidser Mandene og knuser Hjernerne. En Pigen træffer hvin
sin Skabne i Skikkelse af en ung, mandig og elegant Greve.
Han er forelsket i hende, og hun bliver det i ham.
De kunde leve lykkeligt i et frit Samliv, hvis ikke
Greven havde en Rivat i en skurvig Juvelerer, en lidt
aldrende Knykker, der er vant til ensen at erobre
at købe Kvinderne.

En Pigen vil han i et Selskab hos Mlle. Gella - det
er Beridelsens borgerlige Navn - gaaende hende sin Kær-
lighed. Han bliver brødt, og Greven, der overrasker ham,
skaar ham til Jorden. Juveleren udtænker en raffineret
Plan. I en Duell paa Kort vinder han fra Greven alt, hvad
denne ejer, og en stor Sum oven i Købet. Beløbet skal
skaffes inden fireogtyve Timer, og i sin Fortvivlelse
stjæler Gella et kostbart Smykke fra Juveleren for
at lade sin Elsker sælge det og dermed betale sin
Spillegæld. Juveleren har set Tyveriet, og da Greven,
som er i god Tro, sælger Smykket, har den gamle Knyk-
ker baade ham og Gella i sin Magt. Han tvinger hen-
de til et næsigt Stævne, hvor det lykkes hende

at far et Papir, der angiver Greven og hende selv, i sin Magt. Men i det samme træder Greven ind. I sin Skinsagge mistænker han sin Elskede for at tilhøre Jæveleren og dræber hende ved et Revolverskud. Døende forklarer hun, at hun har villet ofre sig for at fælde hans Dre, og forsvinder synker han ned over hendes Lig.

Denne sidste Scene er den i Filmen, som er lykkedes mindst, men der er iverigt mange virkningsfulde arrangerede Optag, og underholdende er dette Manøgedrama helt igennem. Rollen som den forførelseriske Rytterske klæder Fot. Asta Nielsen virkelig Lidenskabelighed. Hr. Pislander er en elegant Elsker og Hr. Linnar Hebsgreen meget god som Jæveleren.

Besingelserne for en Publikumsentree synes saaledes tilfredslyd.

Hj.